

Η κατάλληλη στιγμή για να μαλώσεις

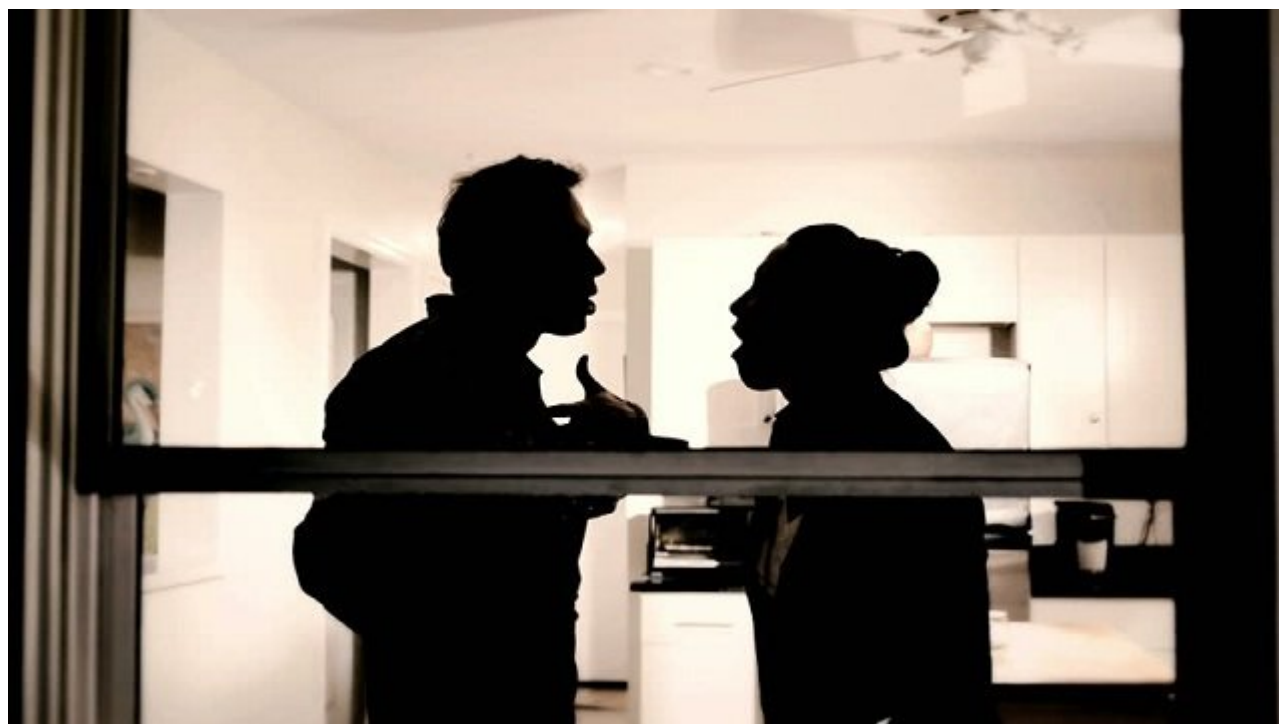
[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

*«Όταν γίνονται σφάλματα, να μην εκφράζεις έντονη αγανάκτηση, αλλά να υποδεικνύεις ήρεμα την βλάβη που προέκυψε από το λάθος που έγινε και, αν χρειαστεί να επιτιμήσεις κάποιον, να αναζητείς την κατάλληλη στιγμή» **(Αββάς Δωρόθεος)***

Το να λειτουργούμε παιδαγωγικά σημαίνει να μην έχουμε υπερηφάνεια, αλλά επίγνωση μέσα μας ότι ο άλλος δεν είναι υφιστάμενος, υπηρέτης, κατώτερός μας, ότι δήθεν δεν ξέρει και πρέπει εμείς να του τα μάθουμε όλα. Σημαίνει ακόμη σκέψη και μέτρο στις αντιδράσεις μας.

Η σκέψη συνεπάγεται αγάπη, που γίνεται παρατήρηση της στάσης του, της διάθεσης της καρδιάς του, ώστε να δούμε τι δεν γίνεται καλά. Η σκέψη συνεπάγεται σχέδιο, προσανατολισμό, ώστε να δουλέψουμε μαζί του, για να μην χαθεί η αγάπη, αλλά και να του ανοιχτούν δρόμοι ανάληψης της ευθύνης για τις πράξεις του. Διότι δεν θα είμαστε πάντοτε δίπλα στον άλλον, για να τον προστατεύσουμε ή να τον κινητοποιήσουμε ή να τον βοηθήσουμε να βρει τον δρόμο του. Χρειάζεται να μάθει να στέκεται στα πόδια του, να έχει επίγνωση των επιπτώσεων από λάθη, να πειστεί ποιο είναι το πραγματικό του όφελος. Κι αυτό χωρίς να νοιώθει την αγάπη, δεν είναι κατορθωτό.

Και οι αντιδράσεις μας όμως χρειάζεται να έχουν μέτρο. Ούτε φωνή μεγάλη, ούτε παθητικότητα. Ούτε έντονο συναίσθημα, ούτε διαπίστωση, χωρίς συζήτηση. Ούτε στον θυμό του άλλου να αντιτάσσουμε θυμό, ούτε όμως και όταν βλέπουμε ότι χρήζει άμεσης παρέμβασης να φοβόμαστε να του πάμε κόντρα. Δεν μπορείς να παιδαγωγήσεις ατσαλάκωτος. Η αλήθεια θέλει κόπο. Μπορεί να περάσει και από σφιγμένο στομάχι. Το μέτρο όμως έχει να κάνει με την απόφαση ότι θα επιμείνεις, όσο διακριτικά γίνεται, να δώσεις το μήνυμα πως κάτι που είναι λανθασμένο, είναι λανθασμένο και δεν σώζεται με ωραιοποιήσεις.

Σήμερα ζούμε σε μια εποχή δικαιωτισμού. Ο καθένας προβάλλει τον εαυτό του και το τι δικαιούται, χωρίς να εισέρχεται στην προοπτική του συνόλου, χωρίς να τον νοιάζει αν με την συμπεριφορά του πληγώνει τους άλλους. Κι αυτό διότι μείζον το εγώ παρά η αγάπη. Γι' αυτό και η παιδαγωγία δεν είναι ευχάριστη. Το βλέπουμε στις σχέσεις μας. Αν υποδείξεις στο πρόσωπα που αγαπάς κάτι που δεν

σου αρέσει, εύκολα θυμώνει. Αντιτάσσει τα δικά σου σφάλματα. Σε μαλώνει, για να σε προλάβει. Το βλέπουμε στο σχολείο, όταν οι γονείς είναι έτοιμοι να αντιδράσουν σε οποιαδήποτε παρατήρηση λαμβάνει το παιδί τους, σε οποιοδήποτε σφάλμα κι αν υποπέσει, καθώς δεν δέχονται την τιμωρία του. Νομίζουν πως θίγονται οι ίδιοι με τα τυχόν λάθη του παιδιού τους, ενώ ο καθένας είναι υπεύθυνος για την στάση του και μπορεί να κάνει λάθος, ανεξάρτητα από το όποιο περιβάλλον κι αν προέρχεται. Υπάρχει αμφισβήτηση των κινήτρων της κριτικής που το παιδί υφίσταται. Κι έτσι αυτό θα συνεχίσει να αμφισβητεί την υποχρέωση της παιδαγωγίας, διότι πάντα θα «αδικείται».

Το ίδιο συμβαίνει και στην Εκκλησία. Η παιδαγωγία είναι αμοιβαία και στους ποιμένες και στους ποιμαινόμενους. Όποιος λειτουργεί στην προοπτική της απολυτότητας, ότι κατέχει την αλήθεια και δεν είναι έτοιμος να ακούσει για τα σφάλματά του, δεν θα μπορέσει να ενταχθεί αγαπητικά στο σώμα του Χριστού. Θα είναι και δεν θα είναι. Όλα όμως θέλουν την κατάλληλη στιγμή. Αυτήν της ηρεμίας και της εξόδου από όποια φόρτιση. Και να είναι, τελικά, καρπός προσευχής κι αγάπης.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/38JkFpG>